

Sygn. akt V KK 167/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 czerwca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 4 czerwca 2019 r.,
sprawy **P. C.**
skazanego z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 26 października 2018 r., sygn. akt V Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 19 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 r. Sąd Rejonowy w S. uznał oskarżonego P. C. za winnego popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k. i za to skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie, orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio (art. 42 § 3 k.k.), świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej (art. 43a § 2 k.k.), a także podanie wyroku do publicznej wiadomości przez jego wywieszenie na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy P. przez okres 7 dni (art. 43b k.k.).

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego i zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie:

1. art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na nie rozstrzygnięciu przez Sąd niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co do możliwości niesprawności analizatora wydechu typu ALCOQUANT 6020, którą to możliwość wskazali biegli w opinii [...]U[...] w S. z dnia 27 października 2017 r.;
2. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie przez Sąd za wiarygodne, logiczne i niesprzeczne zeznań funkcjonariuszy biorących udział w zdarzeniu, co do okoliczności polegających na sprawdzeniu jakim pojazdem miał poruszać się na trasie N.-W. w dniu 6 września 2016 r., kiedy zeznania tych świadków były niespójne, sprzeczne i nielogiczne i zaprzeczały wiarygodnym wyjaśnieniom oskarżonego co do faktu, że w dniu 6 września 2016 r. nie prowadził w stanie nietrzeźwości motoroweru marki B.;
3. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, że opinia biegłych z [...]U[...] była jasna i pełna w zakresie, jakim ustalili oni, że P. C. w dniu 6 września 2016 r. na trasie N. – W. kierując motorowerem był pod wpływem alkoholu, kiedy ta część opinii została oparta na danych hipotetycznych i nie pełnych, a zatem nie może być w tym względzie jasna pełna i nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie;
4. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, że zeznania W. Ś. są spójne i logiczne w zakresie nieprzerwanej obserwacji osoby jadącej na trasie N.-W. kiedy wnikliwa analiza tych zeznań w zbiegu z wyjaśnieniami oskarżonego, wniosków takich wysnuć nie pozwala.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego P. C. od popełnienia zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 26 października 2018 r. Sąd Okręgowy w K. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego P. C. zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegające na uchybieniu przez Sąd prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważnie zarzutów odwoławczych podnoszących naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. wywiedzionych w pkt 2 i 3 apelacji, a także poprzez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku dlaczego Sąd uznał wyżej wymienione zarzuty za niezasadne lub zasadne;
2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez powielenie przez Sąd odwoławczy błędu Sądu Rejonowego i wbrew zasadzie in dubio pro reo rozstrzygnięcie wątpliwości, co do działania analizatora wydechu, na niekorzyść oskarżonego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego P. C. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w punkcie 1 kasacji stwierdzić należy, że analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w K., daje podstawę do jednoznacznego stwierdzenia, że Sąd ten przeprowadził kontrolę instancyjną zaskarżonego apelacją orzeczenia w sposób odpowiadający wymogom ustawy. Oceniał i przeanalizował wszystkie zarzuty powołane w apelacji obrońcy P. C., w tym zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. wywiedzione w pkt 2 i 3 apelacji oraz art. 5 § 2 k.p.k. Na stronie 3 uzasadnienia Sąd ten odniósł się do zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., poprzez wadliwą ocenę zeznań funkcjonariuszy Policji, co do okoliczności polegających na sprawdzeniu, jakim pojazdem miał poruszać się P. C. na trasie N.-W. w dniu 6 września 2016r. oraz opinii biegłych [...] Uniwersytetu [...] w S. w zakresie wyniku badań trzeźwości skazanego i wpływu na ten wynik uszkodzonego analizatora wydechu. Sąd odniósł się również do podniesionego zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego, choć może nie wzorcowe bo dość lakoniczne, to jednak zawiera powody jego

rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, nie uchybiając przy tym wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k. Nie należy też przy tym tracić z pola uwagi, iż przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698), co w niniejszej sprawie nie miało jednakże miejsca.

Jeżeli chodzi o zarzut z punktu 2 kasacji, to jest on w istocie powtórzeniem zarzutu z pkt 1 apelacji. Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym, jakim jest apelacja, może być skuteczne jedynie wówczas, gdy Sąd odwoławczy nie rozpoznał należycie wszystkich zarzutów i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia, zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k., co jak już wyżej wykazano, w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Funkcją postępowania kasacyjnego nie jest przecież niejako dublowanie kontroli apelacyjnej, poprzez ponowne rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że podniesiony przez skarżącego zarzut obraży art. 5 § 2 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny. W przepisie tym nie chodzi bowiem o wątpliwości stron procesu, lecz wątpliwości nasuwające się na tle materiałów danej sprawy organowi procesowemu, który powinien dążyć do ich usunięcia. To sąd winien dążyć do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości w drodze uzupełnienia postępowania dowodowego i dopiero, gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości, wątpliwość istnieje nadal, uprawniony jest sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 k.p.k. Tym samym reguła ta ma zastosowanie dopiero wówczas, gdy zostały wyczerpane wszystkie możliwości poznawcze w postępowaniu. W sytuacji zaś, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, ewentualne zastrzeżenia skarżącego, co do wiarygodności konkretnego dowodu mogą być rozstrzygane jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów określonej w art. 7 k.p.k.

Jak wynika z ustaleń i wywodów zawartych w uzasadnieniu wyroku Sądu pierwszej instancji, Sąd ten nie miał żadnych wątpliwości co do tego, że P. C. w dniu zdarzenia był w stanie nietrzeźwości i dopuścił się przypisanego mu czynu. Kluczowym dowodem w tej sprawie była opinia biegłych z [...] Uniwersytetu [...] w S., którą Sąd ten poddał wnikliwej analizie, konfrontował z innymi dowodami, w tym głównie z wyjaśnieniami oskarżonego (s. 10 - 11). Nie uszedł uwagi Sądu wywód biegłych, co do możliwości uszkodzenia analizatora wydechu w związku z zawyżonym badaniem środkowym (drugim) trzeźwości P. C., jednak za bardziej prawdopodobny na wpływ zawyżonego wyniku badań uznano alkohol zalegający w jamie ustnej, zwłaszcza gdy pierwszy i trzeci wynik badania nie budził żadnych zastrzeżeń. Rozstrzygając wątpliwości w tym zakresie na korzyść oskarżonego zasadnie zatem Sąd Rejonowy uznał za wiarygodny najniższy wynik badania. Ocenę tą zaakceptował Sąd odwoławczy, a swoje stanowisko przedstawił w sposób logiczny w uzasadnieniu wyroku (s. 3). Nieprzekonujące są zatem twierdzenia skarżącego, że Sąd ten dokonując oceny wyroku Sądu pierwszej instancji powielił błąd tego Sądu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.